

ΤΑ ΠΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ

Σε μυστήρια των Περιβίων

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
 'Η Κησίλη στάθηκε μιά στιγμή κι έπειτα έξακο-
 λούθησε:

— Λοιπόν άποφασίστε: μέσος όρος δέν υπάρχει...
 'Η θά σάς δουλεύω ή θά με δουλεύετε... Μή νομί-
 σετε πως είμαι στό έλεος του Θεού...

Καί ή νέα γυναίκα έβγαλε ένα θαλάντιο γεμάτο χρυσά νο-
 μισάκια και πολύτιμα πετράδια.

— Δεχθήτε λοιπόν... 'Αποφασίστε!... 'Εγώ σάς έδωσα όλα
 μου την έμπιστοσύνη. Σας είπα πως κρύβομαι, πως με καταδιώ-
 κουν... 'Αλλά είμαι θέβαιη ότι δέν θά με προδώσετε...

'ΟΑ' αυτά τά λόγια είχαν ταραξεί τά μυαλά του Ζάκ Φεράν.

Ποιά ήταν αύτη ή γυναίκα ;

Γιατί κρυβόταν ;

'Ενας σαρφ σκέψισε κ' όποίες περνούσαν από τό μυαλό του.

'Αλλά' ούτε καν για μιά στιγμή ό Ζάκ Φεράν δέν όπιοφίστηκε

ποιά ήταν ή πραγματική αίτια για την όποια ή Κησίλη είχε πάσει
 στό σπύτι του. Τό μόνο που φοβότανε ήταν μήπως ή γυναίκα
 αύτη ήταν καμιά τυχοδιώκτρια, ή όποια είχε μάθει πως είχε
 πλούσιος κ' είχε πάσει στό σπύτι του για να τον κιαθήσει... 'Αλ-
 λά τό παράφορο πάθος που του είχε προκαλέσει ή όμορφιά
 τής γυναίκας αύτης ήταν πια τόσο, ώστε είχε κατακηκίσει την
 φιλαργυρία του. 'Η ιδέα μόνο ότι ή Κη-
 σίλη μπορούσε να φύγει από τό σπύτι του,
 τον τρέλαινε.

Δέχθηκε λοιπόν όλους τους όρους της.
 Δέχθηκε να είνε ή Κησίλη φανομενικώς
 μόνο όπρετρία του για να μη δημιουρ-
 γηθή κανένα σκάνδαλο. Θά φρόντιζε ό-
 μως μόνος του για τον έαυτό του και συγ-
 γρόνος θά φρόντιζε και γι' αύτην, όπως
 ώστε έκείνη να μη έχη καμιά έννοια. 'Ε-
 νας ξενοδόχος τής συνοικίας θά τους έ-
 περνε φαγητό και τό συνόσιατο του συμ-
 βολαιογράφου θά τό ανέλαμβανε ό θυ-
 ροράρς. 'Ο συμβολαιογράφος τέλος ανέλα-
 βαε να συνουσία για τή φιλοενομιόμενη του
 ζνα δουμάτιο του πρώτου πατώματος, στο-
 λ' αυτός το με έπιπλα τής άσσεκίας της.
 'Η Κησίλη θέλησε να τ' άγοράσει με χρμα-
 τά της, αλλά ό Ζάκ Φεράν με κανένα τρόπο
 δέν θέλησε να τό παραδεχθή. Καί έώδριψε
 δυά νιλιάδες φράγκα !

Μιά τέτοια σπατάλη για ένα φιλόστυρο
 σάν κι' αύτόν έβγαίνει περισσότερο από τό
 καίε τι θύναμι του πάθους του.

Κι' άσπιασε τότε μιά ζωή τριμερή γι' αύ-
 τόν. Κατάκλειστος έντελως μέσα στό σπύ-
 τι του, άποφασίσε για όλους τους άνθρω-
 πους, νιούθοντας τον έαυτά του να σινυ-
 τώνη κάθε μέρα και πιά πολύ, μη φροντι-
 ζοντας καν να μάθει πια τό μυστικό της
 πεκαθήσεως αύτης γυναίκας, ένινε από κύ-
 σιος δούλος. 'Εγινε ό όπρετής τής Κησί-
 λης. Αυός της πήγαινε από τραπεζιά της τά φαγητά της κι'
 αύτός της τακτοποιούσε τά δουμάτια της.

Συγγνώμος ό Ζάκ Φεράν θέλησε ότι ή Κησίλη δέν ήταν
 από τίς γυναίκες ένεινεις που μπορεί να τίς κατακτήσει κανείς
 διά της βίας. 'Ηταν σοσιαλιε, δυνατή κι' έπι πλέον άπλημιστή.
 Για να έπιγειροήση λοιπόν ένα τέτοιο πωάνις ό έρωτευμένος
 συμβολαιογράφος, έπρεπε να τρελλαθή έντελως από τό πάθος
 του.

'Όστος για να μη τον άπογοστεύσει έντελως, ή Κησίλη έ-
 βγαλε κάθε τόσο ότι ανερκενικό από τίς περιποιήσεις του κι'
 ότι ένδουσιάζονταν με την έρωτά που τής είχε προκαλέσει. 'Ε-
 στο, σαν έκανε να πληθύνει ότι μιά μέρα έρωσε...

'Εν τή μεταθή κύως βασανίζονταν σινατά από τον έρωτά του.
 Είνε νόσος την ένδειά του, την βρεψία του, τον ήπιο του... 'Ηταν
 διακοκός θυσιάζοντας σε σκέψεις κι' άδισασούσε για τά συμ-
 βολαία του και γι' αύτήν άκόμα τή σήμη του ως ένιστότου
 άνθρώπου, που γριάστηκε τόσα χρόνια άποκορίας και παρου-
 σίας για να την άποκτήσει. Εάντιναζε τους ήπαλλάλους του με
 τίς άποκαμιάδες του, δυσασούσε τους πελάτες του γιατί ά-
 νιάνανε να τους βενθιά κι' έβαννε θάοθασει από τά σπύτι του
 τους όλους του κληρικούς που πήγαιναν να την έπισκεψούν,
 κ' οι όποιοι, ένεκλασμένοι άπ' την άποκορία του, δέν έκαναν
 τίς τότε τίποτε άλλο παρά να τον έπαυούν και να τον ένθειό-
 ζουν.

'Ο Ζάκ Φεράν είχε γίνει πια άλλος άνθρωπος.

'Εκείνο τό θράδυ, ή Κησίλη στεκόταν μπρός στον
 καθρέφτη της και διώθωνε τά μαλλιά της, όταν
 έβασα άκουσε έναν έλαφρό θόρυβο στην πόρτα

που την έκανε να γυρίσει προς αύτη.

'Αμέσως, με μιά γαλήνια κίνηση τράβηξε άπ' τον κόρφο ένα
 πολυτελές έγχειρίδιο με χρυσή λαθή και τό άκούμπησε στό
 τζάκι πλάι της. Τό μαχαίρι αύτό είχε την αίμη του θαυμένη
 σε δραστνωτάτο δηλητήριο, πράγμα που τό ήφερε ό συμβολαι-
 ογράφος. Μιά μέρα επειδή τής είχε πει ότι άμφεβαλλε άν τό
 όπλο αύτό ήταν τόσο επικίνδυνο όσο του τό παρίστανε, ή Κησί-
 λη τρήπησε έλαφρά κ' αύτό τό σκόλλο του σπυτιού, ό όποιος σω-
 ριάστηκε άμέσως κάτω και φύσησε με φριχτός σπασμούς.

'Αφού άποδοσε της, αφήνοντας γυμνούς τους υπερόχους ώ-
 μους της και τό άλασάστρινο στήθος της.

'Ενας στεναγμός άκούστηκε έκείνη τή στιγμή πίσω της και
 συγχρόως μιά φωνή θαθεία κ' ίκετευτική που τραύλιζε:

— Κησίλη ! Κησίλη !

'Η νέα γυναίκα γύοισε πάλι τό κεφάλι της και είδε τον συμ-
 βολαιογράφο, ό όποιος έκούστηκε έκείνη τή στιγμή πίσω της και
 είχε άνοίξει έπίτηδες στην πόρτα.

— Πώς ! Έκανε εσφιασμένη, 'Εδώ εί-
 παι, καλέ μου άνετη ! (Τόν άποκαλόσε
 έτσι γόαν άστείοτης).

— 'Ω ! Πώς είσαι ώραία έτσι !... ψιθύ-
 ρισε ό συμβολαιογράφος. Κάθε μέρα κι'
 πιά ώραία μου φαίνεται !... 'Ω ! ή ζωή
 μου κατάντισε πια άνυπόφορη... Θά σκο-
 τούνουν, άν δέν ήξερα ότι πεθαίνοντας
 θά έπαινα πια να σε βλέπω... Ποσιμώ
 λοιπόν να ζω και να ύποφέρω... Φτάνει μό-
 νο να σε βλέπω...

— Βλέπετέ με λοιπόν ! του άπάντισε
 νελώντας ή Κησίλη. Τό πασαθυράκι αύτό
 έγινε γι' αύτόν τον σκοπό μόνο και για να
 μπροσάει να κοιμηθίζουμαι... 'Ετσι ή ιο-
 νειάει να δέν μου σφαιναται καν τόσο άνα-
 ρή... Είπηε τόσο καλή άνετης...

— Ναί, τοάλλισε ό Ζάκ Φεράν, αλλά αύ-
 την την πόρτα δέν θά μου την άνοίξει !...
 Είμαι τόσο ταπεινός κι' άκύνβυος !... !

— Είσαι ταπεινός κι' άκύνβυος για δύο
 λόγους. 'Εν πρώτους γιατί φοβάσαι τό μα-
 χαιρι μου κι' έπειτα γιατί έξέδις πως αν
 δυσασεσηθώ λίγο μαζί σου, θά φύγω και
 θά με νόσος για πάντα.

— 'Ω ! μην τά λες αυτά... Είμαι ό σνλά-
 θος σου... ένας σκλάβος που δέν τον λυ-
 πται καθόλου... Μά έινε δική... γιατί
 είμαι γέρος κι' άσπυμος... Δέν μπορώ να
 σοδ προκαλέσω τίποτε άλλο από τίς θε-
 λωνιάς και την άποστοφή.

— 'Ω ! άσπιασε πια αύτες τίς άνυπόφορες κλάμεις ! φώναξε ή Κη-
 σίλη. Δέν έξερεις τίποτε άλλο παρά να στενάζεις και να ύδύρ-
 σαι... άντι ν' άποβείπεις ότι ποαγματικά μ' άναπαί.

Και λέγοντας τά λόγια αύτά ή Κησίλη, πήρε έξαιρετικά προ-
 κλητική όνομα...

— Τι θέλεις να κάνω για να σου άποβείπω τον έρωτά μου ;...
 Θέλεις γόχηματα ;... Νά σοδ δώσω όσα έχω...

— 'Όχι... Χόχηματα έχω γι' έγώ.

— Άθλεις να γίνω γυναίκα μου ; Σε παντρεύομαι...

— 'Όχι, είμαι παντρευμένη...

— 'Αλλά τί θέλεις λοιπόν ;

— Άθλω να μου άποβείπεις ότι ό έρως σου είναι τυφλός, τρελ-
 λός, άσπύλλογιος... Άθλω να μου άποβείπεις ότι και τό κεφάλι
 σου άκόμα ύπορείς να θυσιάσει για μένα.

Μιά άστοπη πέρασε από τά μάτια του συμβολαιογράφου, ό
 όποιος εσφάσισε άμέσως:

— 'Αν σοδ έκμισπορηθώ ένα πράνινα, τό όποιο άν γίνω γνω-
 στό, θά μ' δηνύση από λημπύρο, θά μου άνοίξιν την πόρτα
 σου και θά με βενθιά ;... Κησίλη, είμαι ένας έγκλημιστίας !
 — 'Ενκλημιστίας εσύ ; 'Ε' άστειρεύομαι νοικιά άλλω... Και ή
 άσπιασά σου ήθική, για την όποια τόσος λόγος γίνεσαι ;

— Είνε ένα μενάλο ψέμα !

— Και ή ήθική σου ;

— Ψέμα κι' αύτό !

— Κι' ή εσθθείά σου ;

'Ο Ζάκ Φεράν την κίταξε από τό παραθυράκι τής πόρτας

— Ψέμα !... Ψέμα !... Ψέμα !... Δεν τὸ πιστεύω !...
 — Κι' ὅμως εἶνε ἀλήθεια ! Σοῦ ὀρκίζομαι πὸς εἶμαι ἕνας ἐγκληματίας... Εἶμαι πρῶτος νὰ φροντοφωνήσω σ' ἄλλον τὸν κόσμὸ τὰ ἐγκλημάτῃ μου, φτάνει νὰ μὸς ἀνοίξῃς τὴν ἀγκαλιά σου !...
 — "Α! Αὐτὸ μάλιστα !... Μία τέτοια θυσία ἀποδεικνύει ἀληθινὸ ἔρωτα !... Νά, πάρε τὸ μαχαίρι μου... Εἶμαι ἄσπλη τώρα!...
 — Κι' ἔδωσα τὸ ἐγκειρίδιό της ἀπὸ τὸ ἀνοίξῃ παραθυράκι στὸν Ζάκ Φεράν, ὁ ὁποῖος τὸ πήρε καὶ τὸ πέταξε μὲ προφύλαξι στὸ διάφραγμα.

— Κηοίλη !... "Ὅποτε μὲ πιστεύεις τώρα ; φώναξε ἐκεῖνος, τρελλὸς περὶ ἀπὸ τὸ πάθος του.
 — "Αν σὲ πιστεύω ! φώναξε ἡ νέα γυναῖκα στηρίζοντας μὲ δύναμι τὰ δύο της χέρια ἐπάνω στοὺς ὤμους τοῦ συμβολαιογράφου μέσῃ ἀπὸ τὸ ἀνοίξῃ παραθυράκι. Ναι, σὲ πιστεύω, Φεράν... Καὶ τώρα πὲς μου, πὲς μου τὰ ἐγκλημάτῃ σου...
 — "Ὄ! εἶνε πολλὰ !... "Απὸ πού ν' ἀρρίωσω; Νά, ἀκού: Πρὸ δέκα περίπου ἔτων μὸς ἐμπιστεύθηκαν μιά μικρὴ κόρη καὶ διακόσως χιλιᾶδες φράγκα γιὰ νὰ τὴν μεγαλώσω... "Εγὼ ὅμως ἐγκατέλειπα τὸ κοριτσάκι, παρουσιάσα φετίκες ἀποβειξεις ὅτι πέθανε καὶ κατεκράτησα τὰ χρήματα...
 — Μεγάλη σου ἡ τόλμη ! φώναξε ἡ Κηοίλη. Ποῖος ὅμως θὰ πιστέψῃ ποτὲ ὅτι ἔκανες εἰς ἕνα τέτοιο πράγμα ;
 — "Άκουσε τώρα κι' ἕνα ἄλλο ἐγκληματὰ μου, ἐξακολούθησε ὁ Ζάκ Φεράν. Εἶχα πρὸ ὀλίγου καιροῦ εἰς ἕνα ταῖα, τὸν Φρανοσσὺ Ζερμαίν, τὸν ὁποῖο ἀντιπαθούσα τρομερὰ, γιὰτὶ ἦταν νέος, ἠθικός καὶ τίμιος. "Ἐνα θρόδου, λοιπὸν ὁ Φρανοσσὺ Ζερμαίν πήρε ἀπ' τὸ ταμεῖο μου μερικὰ χρήματα πού τὸν χρειαζόσταν καὶ τὰ ἐπέστρεψε τὴν ἑπιμένη. "Εγὼ ὅμως γιὰ νὰ τὸν καταστρέψω, ἐπωφελήθηκα τῆς εὐκαιρίας καὶ τὸν κατηγορήσα πὸς μὸς ἔκλεψε μιά μεγάλη ποσότητα χρυσιᾶτων... Μὲ πίστεψαν καὶ τὸν ἐροῖξαν στὴ φυλακή... Πὲς μου λοιπὸν ἂν ἐξαρτᾶται ἡ ζωὴ μου ἀπὸ σένα, τώρα πὸς ἔμαθες τὰ μεγάλα μου αὐτὰ μυστικά...

— "Ὄ!... Ναι, μ' ἀγαπᾶς, Ζάκ Φεράν... Μ' ἀγαπᾶς... "Ἡ πὸς μεγάλη ἀποβειξεις τῆς ἀγάπης σου εἶνε ὅτι μὸς φανερώσεις τὰ τρομερὰ αὐτὰ μυστικά σου... "Ἐννοια σου ὅμως... Δεν θὰ φανῶ ἀγίαριστη... Φέρε αὐτὸ τὸ μέτωπο πὸς συνέλασε τὴν ιδέα τέτοιων ἐγκλημάτων νὰ τὸ φιλῶ...
 — "Ὄ! φώναξε ὁ συμβολαιογράφος τραυλίζοντας. Κι' ἂν ἔθελσα τὴν λαμπρότητα στήμην μπροστὰ μου, θὰ ὠπιθογορούσα... "Άκου ἀκόμα: "Ἡ κόρη αὐτῆ τὴν ὁποία ἐγκατέλειπα γιὰ νὰ κατακρασῶ τὶς διακόσως χιλιᾶδες φράγκα πὸς μὸς παρέδωσαν γιὰ νὰ τὴν μεγαλώσω, παρουσιάστηκε ἔξωσταν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν στὸ δρόμο μου... Φοβήθηκα τρομερὰ μὴπως ἀνακαλυφθῇ τὸ ἐγκλημάτῃ μου αὐτό... "Ἐβαλα λοιπὸν καὶ τὴν ἐπνείαν...
 — "Εοῦ ; ἔκανε ἡ Κηοίλη πὸς ; Καὶ πού...
 — Νά, ἔβαλα κάποιον ἐγκληματία πὸς τὸν λένε Νικόλα Γκιαντὸ καὶ τὴν ἔπνειε στὸ Σηκουᾶνα... Μὲ πιστεύεις τώρα ;
 — "Ὄ! δαίμονι !... Δαίμονι μαῦρε... Μὲ φοβίξης τώρα... κι' ὅμως μὲ γοητεύεις... μὲ μυχεύεις...
 — "Άκουσε ἀκόμα... "Άκουσε... Πὸς ὀλίγων μηνῶν, ἕνας πελάτης μου, ἔγοντας ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στήν τιμιότητα μου, μὸς παρέδωσε γιὰ νὰ τοῦ ἀλλάξω τριακόσως χιλιᾶδες φράγκα... Μιά νύχτα λοιπὸν τὸν παρασύλαξα... καὶ τὸν σκότωσα... "Ἐπειτα φρόντισα νὰ παρουσιάσω τὸν θάνατό του ὡς αὐτοκτονία καὶ καταγράστηκα τὰ χρήματῃ του, τὰ ὁποῖα μὸς ζητοῦσε ἡ ἀδελφὴ του... Τώρα πὸς τὸ ἔμαθες κι' αὐτὸ ἡ ζωὴ μου εἶνε στήν διάθεσί σου... "Ανοίξε !... "Ανοίξε, ἀγαπημένη μου !...
 — Ζάκ !... Ζάκ !... Σὲ λατρεύω !... φώναξε ἡ Κηοίλη μὲ φωνὴν προσποιητῆ, παράφορη.
 — "Ὄ! χιλίες ζωὲς κι' ἂν εἶχα, φώναξε ὁ συμβολαιογράφος σάν τρελλός, θὰ σοῦ τίς ἔδινα... Δός μου τὸ κλειδί !... Τὸ κλειδί !...
 "Ἡ Κηοίλη ἔβγαλε τὸ κλειδί ἀπὸ τὴν κλειδωνιά πὸς ἦταν συντομωμένη ἀπὸ μέσῃ καὶ τὸ ἔδωσε στὸ συμβολαιογράφο, λέγοντάς του σάν μεθυσμένη :
 — Ζάκ !... Ζάκ !... "Ἐλα !... "Ἐλα !...
 — Τέλος πάντων ! θρυγιόθηκε ἐκεῖνος σάν μανιασμένους θάζοντας τὸ κλειδί στήν κλειδωνιά.
 "Ἀλλὰ ἡ πόστα, πὸς ἦταν οὐραγιμένη ἀπὸ μέσῃ, δὲν ἀνοίγει.
 — "Ἐλα ! "Ἐλα, λύκε μου !... φώναξε ἡ Κηοίλη μὲ φωνὴν ὅποια εἶχε δώσει σθυσμῶν τόνο.
 — Τὸ σὺρτη !... Τράβηξε τὸ σὺρτη ! φώναξε ὁ Φεράν.
 — "Ἀλλ' ἂν μὲ ἀπατάς ; τοῦ ἀπάντησε ἡ Κηοίλη, "Αν εἶς αὐτὰ τὰ ἐγκλημάτῃ εἶνε δημιουργήματα τῆς φαντασίας σου καὶ

μὸς τὰ διηγῆθηκες μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μὲ ξεγελάσῃς ;...
 "Ὁ συμβολαιογράφος ἀπόμεινε γιὰ μιά στιγμὴ σακχαμένους. Νόμιζε ὅτι ὅλοι οἱ πόθοι του θὰ ἐπραγματοποιούντο, ἐπὶ τέλος. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ τελευταῖο αὐτὸ ἐμπόδιο μεγαλώσει τὴν ἀνυπομονησία του... Μὲ ἀστραπιαία κίνηση ἔφερε τὸ χέρι του στὸ στήθος του, ἀνοίξε τὸ γιλέκο του καὶ παίρνοντας μὲσῃ ἀπὸ τὸν κόφρο του ἕνα πέτρινο χαρτοφύλακα, τὸ ἔβειξε στήν Κηοίλη, λέγοντάς της μὲ φωνὴν λυγχανοσμένη!
 — Νά, ἐδῶ μέσῃ εἶν' ὅλες ἡ ἀποβειξεις πὸς μποροῦν νὰ μὲ ὀδηγήσουν στὴ λαμπρότητα...
 — Νά ! Τραβά τὸ σὺρτη ! φώναξε ἡ Κηοίλη. Δώσε μου κι' εἰς τὸ χαρτοφύλακι...
 Καὶ τραβώντας θορυβῶδῶς τὸ σὺρτη μὲ τὸ ἕνα της χέρι, ἔρπαξε μὲ τὸ ἄλλο τὸ χαρτοφύλακι.
 "Ἡ πόρτα εἶχε ἀνοίξει μισὸ πόδι περίπου... Μὰ τὴν ἴδεια στιγμὴ ἔξανκλεισε, σπρωγμένη ἀπὸ μέσῃ ἀπ' τὴν Κηοίλη, ἡ ὁποία εἶχε πέσει ἐπάνω της μὲ ὄλη τὴ δύναμή της.
 "Ἡ νέα γυναῖκα, ἀφῶς πέρασε πάλι τὸ σὺρτη στήν πόρτα, κρατῶντας τὸ χαρτοφύλακι στὰ δόντια της, ἀνοίξε τὸ παράθυρο καὶ ἐξετόλιξε ἕνα σκονιὸν πὸς τὸ εἶχε δεμένο ἐκεῖ ἀπὸ πού... Γρήγορα-γρήγορα, ἀνάσφαση καὶ λυγρῆ, γαντζώθηκε ἀπ' αὐτὸ κι' ἔπειτα ἀπὸ μιά στιγμὴ, θριασκόταν κάτω στήν αὐλή. "Ἐπειτα ἔτρεξε πρὸς τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου, τὴν ἀνοίξε, θῆκε στὸ δρόμο καὶ πήδησε σ' ἕνα ἄμαξι πὸς πῆγαινε κάθε θράου κατὰ διαταγὴν τοῦ θαρώνου τῆς Γκράουιν καὶ τὴν περιμένη σὲ εἰκοσι ἑπτάματῃ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ συμβολαιογράφου.
 Τὸ ὄχημα ἐκίνησε ἀμέσως σπρωγμένο ἀπὸ δύο ρωμιάλια ἄλογα πὸς κάλπαζαν Πιγγυωδῶς... "Ἐτοι ἡ Κηοίλη εἶχε ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὴν σκονοκία πρὶν ἀκόμη ὁ Ζάκ Φεράν ἀντιληφθῆ τὴν φυγὴ της.
 "Ἄλλ' ἂς ἐανάρθουμε στὸ ἀνθρωπόμορφο αὐτὸ τέρας, τὸν συμβολαιογράφο.
 "Ὅταν εἶδε πὸς ἡ πόρτα εἶχε ἐξανουρτωθῆ πάλι, ὁ Ζάκ Φεράν, μὴ ἐξέροντας περὶ τὴν νύχτα, ἔπεισε μὲ ὄλη τὴν δύναμι ἐπάνω της... Τόσο ἦταν τὸ θάρρος του καὶ ἡ ὀρμη του ὡστε τὴ σῴρισε ἀμέσως κάτω καὶ μῆχιε μέσῃ στὸ δωμάτιο.
 Μὰ στᾶθηκε κατάπληκτος, μὴ βλέποντας κανένα ἐκεῖ. "Ἡ Κηοίλη εἶχε γίνει ἀφαντος. Βλέποντας τὸ παράθυρο ἀνοιγτὸ κι' ἕνα σκονιὸν νὰ κρέμεται ἀπ' αὐτό, ἔτρεξε ἀμέσως πρὸς τὰ ἐκεῖ... Κύτταξε κάτω στήν αὐλὴ καὶ εἶδε τὴν πόρτα τῆς ἀνοιγτῆ.
 "Ὁ Ζάκ Φεράν κατάλαβε ἀμέσως τὰ πάντα. Μία τελευταία ἐπιπίδα τοῦ ἀπόμεινε ἀκόμη, δρασκελίσαι θαρραλέα τὸ παράθυρο, κατέβηκε κι' αὐτὸς χρησιμοποιώντας τὸ σκονιὸν στήν αὐλὴ καὶ θῆκε ἰσχυρὰ ἔξω στὸν δρόμο.
 "Ὅλα ἕσαν ἰσχυρὰ γύρω... Δεν εἶδε φυγῆ... Δεν ἄκουσε τίποτε, παρὰ μόνο μακρῶς τὸ θάρρος πὸς ἔκταναν ἡ ὀδὸς τοῦ ἄμαξιτοῦ μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε φύγει ἡ Κηοίλη.
 Μὰ δὲν ἔδωσε κανένα προσοχῆ.
 "Ὅποτε ὄλα εἶναι τελειῶσι περὶ. "Ἡ Κηοίλη εἶχε φύγει κ' εἶχε πάσει μαζὸς της καὶ ὄλες τῆς ἀποβειξεις τῶν ἐγκλημάτων του. Μὲ τὴ συναισθησι αὐτῆς τῆς τρομερῆς πραγματικότητος, ὁ Ζάκ Φεράν ἔπεσε σ' ἕνα πέτρινο πάγκο πὸς ἦταν πλάι στήν πόστα τοῦ σπιτιοῦ του.
 "Ἐμεινε ἐκεῖ πολλὴ ὥρα, ἀφαντος, ἀκίνητος, ἐμβρόντιος.
 Μὲ ἀπλησὴ κι' ἐξαγογιμένα τὰ μάτια, μὲ τὰ δόντια σφιγμένα, μὲ τὰ γέλια ἀρρισμένα σπᾶρα ἐπιμηχανικά μὲ τὰ νύχια του τὸ στήθος του, τὸ ὁποῖο εἶχε πλημμυρίσει αἵματος... Εἶχε θυσιῶσι σὲ μιά σκοτεινὴ κι' ἀπύθνημη ἄβυσσο...
 "Ὅταν συνῆλθε κάπως, διευθύνθηκε μὲ βαρεῖα θῆματα πρὸς τὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ του. Τὰ πάντα μπροστὰ του ἔτρεμαν. Νόμιζε πὸς ἦταν μεθυσμένους...
 "Ἐκλεισε μὲ δύναμι τὴν πόρτα πίσω του κι' ἄρχισε νὰ κῶσι θόλτες στήν αὐλὴ... Κάθε τόσο φερόταν τὰ χέρια του στοὺς κροτάφους του καὶ τοὺς ἔσφιγγε δυνατὰ.
 "Ἐτοι περπατώντας ἔφτασε ὡς τὴν ἀρχὴ μιάς δεινροστοχίας. "Ἐκεῖ σκόταψε ἐπάνω σ' ἕνα σωρὸ γῶματος φρεσκοσκαμμένου.
 "Ἐσκυψε, κύτταξε μηχανικά καὶ εἶδε μερικὰ πανιά ματωμένα. Βρισκόταν μπροστὰ στὸ λάκκο, τὸν ὁποῖον ἡ Λουίζα Μορέλ εἶχε σκάψει γιὰ νὰ θάψῃ τὸ παιδί της.
 Τὸ παιδί της... τὸ δικὸ τοῦ παιδὶ δηλαδή...
 Παρ' ὄλη τὴ σκληρότητα του, παρ' ὄλο τὸν τρομερὸ φόβο πὸς τὸν εἶχε κυριεύσει, ὁ Ζάκ Φεράν ἀνατρίχασε... καὶ ἡ ἀγωνία του διπλασιάστηκε
 Σὲ κάθε ἄλλῃ περιστάσει, θὰ καταπατοῦσε τὸν τάφο αὐτοῦ μ' ἀπᾶνθρωπη ἀδιαφορία...
 ("Άκολουθεῖ)

Ἡ Κηοίλη στεκόταν μπρὸς στὸν καθρέφτη καὶ διαύρωνε τὰ μαλλιά της.